

sinó de ventre a terra, oo en posició *prona*; evitant així el que la llengua es replegui damunt l'epiglòtis, tapant quasi del tot la via respiratòria.

Els braços de l'auxiliat, han de col·locar-se estesos vers endavant, amb la cara de costat, perquè boca i nas es trobin lliures. El cap, és preferible que estigui lleugerament aixecat (coixí, manta). L'auxiliador haurà fet una prèvia i ràpida introducció del seu dit a la boca i gola de la víctima, i extracció de qualsevol objecte o cos estrany que pogués trobar-s'hi: dentat postís, cigar, etc. Millor que un ajudant tiri de la llengua de l'auxiliat cap endavant.

Estesa a terra la víctima d'aquesta manera, el salvador es posarà agenollat i escarramat a cada costat de les cuixes de l'esmentada víctima; el genolls més amunt o avall, segons la relació existent entre la talla d'ambdós; però les més de les vegades, al nivell de les butxaques dels pantalons de l'auxiliat. Tot segons la posició indicada a les figures adjuntes 1 i 2 (calcades de l'"Agenda mèdica Panarketon"), permetent a l'auxiliador asseure, alhora, damunt els seus talons, i les pantorrilles del pacient, en el segon temps de la maniobra que seguirem descrivint, o sigui, el de la inspiració.

Per executar la maniobra, estén els braços endavant, i posa les seves mans, ben obertes, als costats del tòrax de la víctima, recolzant els palmells als llocs, els dits polsers quasi ajuntant-se damunt les masses musculars de les canals vertebrals, i els altres dits, estesos i separats, damunt el pany de les costelles inferiors.

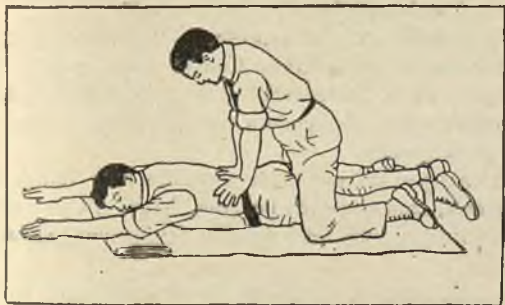

Fig. 1.—Primer temps. Expiració

En un primer temps, i amb els braços mantinguts ben rectes, s'inclina el salvador repençant-se cap endavant, i recolzant-se d'una manera progres-

siva i lenta, fent que el pes del seu cos graviti damunt el pacient, serrant-li, per un igual, els dos costats. La pressió, gens violenta, per a no llastimar els òrgans interiors, ha de durar de dos a tres segons. Amb ella, s'aconsegueix, mitjançant la compressió de pit i ventre, reduir mecànicament la capacitat de la caixa toràcica, provocant així una expiració forçada.

Tot seguit, i en un segon temps (fig. 2), l'operador, sense treure les mans del mateix seti, para d'apretar, i redreçant-se i inclinant-se cap enrera, va a asseure's damunt els seus talons.

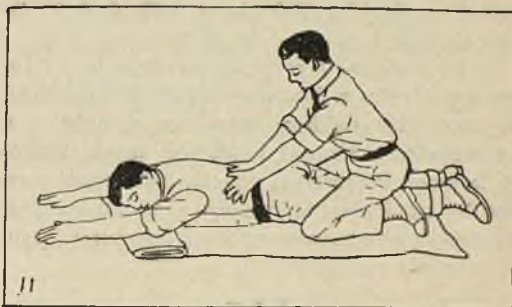

Fig. 2.—Segon temps. Inspiració

Per efecte de l'elasticitat de les parets del pit (costelles i múscles intercostals, més la dels diafràmatics i abdominals), la caixa toràcica tendeix a expansionar-se, reomplint-se d'aire els pulmons; és a dir, produint-se la inspiració mecànica. Passats dos o tres segons, l'operador torna altra vegada endavant, recomençant la mateixa pressió; i així successivament i seguida, menant un ritme de 13 a 16 moviments respiratoris per minut. El millor i més senzill és que acomodi el ritme dels moviments de la respiració artificial als de la seva pròpia respiració, inclinant-se cap endavant a cada expiració seva; i retornant i tirant-se enrera, a cada inspiració. Mentre es practica la maniobra, convé que un ajudant afluixi els vestits de l'auxiliat i que un altre, si es disposa d'ell, el pataquegi amb un bastó a la sola del calçat, amb petits cops coincidents amb els moviments d'expiració de l'auxiliador (així ho ensenjem nosaltres als simulacres d'auxili). Ha de continuar-se d'aquesta forma, per molt llarg temps, fins i tant que s'aconsegueixi donar-se compte de la reaparició en la víctima, dels seus naturals moviments respiratoris; els quals acostumen anunciar-se per